

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/344/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717201006
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3717201006.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovkej a sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu X. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, X. B., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou R., s.r.o., IČO XX XXX XXX, Q. O. XX, A. - okolie, proti žalovanému: V., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou G. & O., s.r.o., IČO XX XXX XXX, A. 7, B., o určení, že zmluva o poskytnutí úveru je bezúročná, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 19. júna 2017, č. k. 5Csp/20/2017-104, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalobu zamietá.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu ako úverového dlžníka voči žalovanému ako úverovému veriteľovi rozsudkom, výrok ktorého znel takto:

I. Súd u r č u j e , že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „G.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.12.2014 je bezúročná a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e , že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 82 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „G.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.12.2014 iba čiastku 23,95 €.

III. Súd u r č u j e , že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 82 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „G.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.12.2014 sumu 88,10 €.

IV. Súd u r č u j e , že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé anuitné mesačné splátky od splátky č. 83 (vrátane) až po splátku č. 120 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „G.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.12.2014 .

V. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Dôvody žaloby spočívali v skutočnosti, že žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver, pričom v zmluve o úvere neboli uvedené náležitosti stanovené v čase uzavretia zmluvy účinným ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to jednotlivo konkrétna výška splátky pripadajúca na splátku istiny a konkrétna výška splátky pripadajúca na splátku úroku. Popri tom žalobca namietal aj RPMN nesprávne uvedenú v neprospech spotrebiteľa, pretože výpočet RPMN vychádzal z odplaty

4.346 eur vychádzajúcej z počtu a výšky splátok a z výšky poskytnutej istiny, no podľa zmluvy bola odplata uvedená vo výške 4.346,48 eur.

3. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pretože náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa v čase uzavretia zmluvy účinného ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov považoval za naplnenú iba v prípade, pokiaľ je v zmluve každá táto zložka splátky uvedená osobitne. Predmetné ustanovenie vnútroštátneho práva poskytuje podľa súdu prvej inštancie spotrebiteľovi ochranu nad rámec Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej Smernica). Uvedenie iba celkovej výšky splátky podľa súdu prvej inštancie nepostačuje a úver sa v takomto prípade považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy. Z tohto dôvodu požadovanému určeniu vyhovel. RPMN nepovažoval za uvedenú nesprávne, pretože rozdiel v odplate 0,48 eur, na ktorom je založená žaloba v tomto dôvode nezakladá žiadnu zmenu RPMN, ktorá je tak či onak 8,67 %.

4. K otázke naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa § 137 písm. c) C.s.p. súd prvej inštancie uviedol, že žalobca má v zásade naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené, za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Naliehavý právny záujem však absentuje, ak má žalobca možnosť žalovať na splnenie povinnosti, teda v prípade, že tvrdené právo už nie je v štádiu neistoty alebo ohrozenia, ale kedy už došlo k jeho porušeniu. Keďže je nepochybné, že žalobca sa v tomto konaní nedomáha v danom konaní aj splnenia povinnosti, teda vydania bezdôvodného obohatenia, má súd za to, že v zmysle uvedeného existuje u žalobcu naliehavý právny záujem na určení, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, porušenie práva na spravodlivý proces a inú vadu konania s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci. Žalovaný namietal nesprávny výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože z uvedeného ustanovenia nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Uvedené nevyplýva ani z dôvodovej správy.

7. Podstatnú časť svojho odvolania založil žalovaný na názore, že Smernica nevyžaduje rozdelenie splátok úveru na istinu, úroky a poplatky. Podľa tabuľky zhody k zákonu o spotrebiteľských úveroch je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) transpozíciou článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice, podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Je teda zrejme, že Smernica vyžaduje v zmluve o úvere uviesť iba celkové splátky úveru a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na jednotlivé zložky, teda istinu, úroky a poplatky. Tento záver potvrdil aj rozsudok súdneho dvora Európskej únie (SDEÚ) zo dňa 9. 11. 2016 vo veci C - 42/2015 O. C. Q. proti A. B., podľa ktorého: „Článok 10 ods. 2 písm. a) a písm. i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto listiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Záver súdu prvej inštancie o potrebe rozpisovať splátku úveru na splátku istiny, splátku úroku a splátku poplatku je vzhľadom na uvedené v rozpore s článkom 10 ods. 2 písm. h) Smernice. Žalovaný považoval za významné, že Smernica predstavuje takzvanú úplnú harmonizáciu danej oblasti, čo znamená, že s cieľom dosiahnutia fungujúceho vnútorného trhu členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť prísnejšie pravidlá ako sú v nej uvedené. Tento názor vyplýva podľa žalovaného z článku 22 ods. 1 Smernice, ako aj z recitálu (9) Smernice, podľa ktorého členské štáty by nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto Smernice. Na podporu svojich záverov o úplnej harmonizácii citoval žalovaný rozhodnutie SDEÚ vo veci C - 602/10, SC V. SA zo dňa 12. 7. 2012, v ktorom je tiež uvedené, že vo vzťahu k smernici nesmú členské štáty zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako sú tie, ktoré zakotvuje smernica.

8. Žalovaný ďalej namietal že súd prvej inštancie porušil povinnosť euro konformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a v tomto smere poukázal na ustálenú judikatúru SDEÚ, podľa ktorej musí vnútroštátny súd vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice (rozhodnutie vo veci Van Colson). Povinnosť euro konformného výkladu sa pritom uplatňuje aj v horizontálnych právnych vzťahoch, akým je práve aj vzťah z úverovej zmluvy medzi stranami sporu. Euro konformný výklad súčasne zahŕňa povinnosť vykladať vnútroštátne právo v súlade s interpretáciou smerníc EÚ vyjadrenou v príslušných rozhodnutiach SDEÚ. Obmedzením v tomto smere je iba výklad, ktorý by bolo zjavne *contra legem*. Ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch však podľa žalovaného euro konformný výklad prezentovaný žalovaným pripúšťa, a preto mal súd prvej inštancie povinnosť ho použiť. Nepostačovalo v danom smere konštatovanie súdu prvej inštancie, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch predstavuje právnu úpravu nad rámec Smernice spojené s konštatovaním, že pokiaľ by zákonodarca chcel vyjadriť to isté čo požaduje Smernica, je zrejmé, že by použil rovnakú terminológiu ako Smernica. Uvedeným však súd prvej inštancie opomenul, že euro konformný výklad sa má uplatňovať práve v prípadoch kedy sú vnútroštátne normy formulované odlišne od úpravy smernice. Účelom euro konformného výkladu je totiž zabezpečiť aspoň nepriamo účinok smerníc EÚ práve v prípadoch ich nesprávnej alebo chýbajúcej transpozície do vnútroštátneho práva. Podľa žalovaného je teda zrejmé že, ak by bol článok 10 ods. 2 písm. h) smernice transponovaný do slovenského právneho poriadku správne, euro konformný výklad by vôbec nebolo potrebné uplatňovať. Podľa žalovaného je pritom euro konformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch celkom zjavne možný a nie je možné ho považovať za výklad *contra legem*. Pokiaľ totiž dané ustanovenie uvádza že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, nie je možné automaticky usudzovať, že istina úroky a iné poplatky musia byť zvlášť rozpísané a nemôžu byť uvedené spolu v jednom údaji o výške počte a termínoch anuitných splátok. Keďže bol euro konformný výklad v danom prípade možný, súd prvej inštancie bol podľa žalovaného povinný uplatniť ho.

9. Žalovaný ďalej namietal, že výklad prijatý súdom prvej inštancie je rozpore s rozhodovacou praxou slovenských súdov ako aj stanoviskom Z. Žalovaný pripustil, že v minulosti bola v danej otázke rozhodovacia prax všeobecných súdov rozdielna, no v čase vydania napadnutého rozhodnutia však existovali aj rozhodnutia založené na žalovaným prezentovanom právnom názore, ako napríklad rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. 12. 2012 spisová značka 16Co 315/2012 ako aj rozsudok toho istého súdu zo dňa 19. 9. 2012 spisová značka 17Co 151/2012, ktoré žalovaný v podstatnej časti citoval. Aj vzhľadom na nejednotnosť výkladu príslušného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch podávaného všeobecnými súdmi, je potrebné vykladať dané ustanovenie euro konformným spôsobom a v súlade s najnovšou rozhodovacou praxou SDEÚ prezentovanou rozsudkom vo veci O. C. Q. proti A. B.. Napokon žalovaný konštatoval, že viaceré všeobecné súdy dané rozhodnutie aj v plnej miere reflektujú (KS BB 16Co 785/2015 zo dňa 12. 1. 2017, KS BB 16Co 616/2015 zo dňa 12. 1. 2017, KS NI 15Co 64/2016 zo dňa 25. 1. 2017).

10. Žalovaný na podporu svojho stanoviska k aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch citoval tiež stanovisko H. z 18.4.2017 vydané k aplikačným dôsledkom rozsudku SDEÚ vo veci C-42/15 O. C. Q. proti A. B. (Rozsudok), v ktorom NBS okrem iného uvádza: „NBS v prvostupňovom konaní nebude ukladať sankciu za nerozpísanie údajov o výške, počte a termíne splátok osobitne ku každej položke - istine, úroku, poplatkom v zmluve o spotrebiteľskom úvere... . Tento postup odvodzuje NBS zo záverov deklarovaných v Rozsudku a má zato, že takýto postup je možnosťou priameho účinku smernice vo vertikálnom vzťahu, a zároveň je možné uplatniť euro konformný výklad tak, aby predmetné ustanovenie bolo súladné s Rozsudkom. Vo svetle rozsudku nemožno podľa Smernice žiadať v rámci danej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) (v posudzovanom prípade písm. k)) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle, ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

11. Napokon žalovaný v odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne. Považoval za nesprávny akýkoľvek výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého by splátka úveru nemusela byť v úverovej zmluve uvedená rozpisom jej jednotlivých zložiek, teda istiny, úroku a poplatkov. Takýto výklad je contra legem s textom predmetného ustanovenia, nemožno ho dovodiť z dôvodovej správy a vôbec nemožno pripustiť, že by mohol byť podaný zo strany SDEÚ, pretože tento súd nemá právomoc vykladať vnútroštátne právo, ale len právo komunitárne. Znenie predmetného ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch neuvádza len všeobecný termín splátka, či anuitná splátka, ale slovným spojením „splátky istiny, úrokov a iných poplatkov“, čím jednoznačne poukazuje na potrebu rozlíšenia splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Na podporu svojho stanoviska uviedol žalobca tak všeobecné princípy výkladu právnych noriem, či právnych úkonov vyjadrených slovami, ako aj osobitný výkladový princíp spotrebiteľského práva, podľa ktorého platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. V ďalšom obsahu vyjadrenia sa žalobca zaoberal obsahom a účinkami Smernice všeobecne ako aj vo vzťahu k posudzovanému prípadu. Poukázal tiež na rozhodovaciu prax slovenských súdov, ktorá je založená na rovnakom východisku ako stanovisko žalobcu, teda že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí splátku obsahovať osobitne pre istinu, úrok a poplatky. Rozhodnutia citoval a zdôraznil, že takto rozhodovali aj tie sudy, ktorých rozhodnutia použil na svoju podporu žalovaný. Čo sa týka stanoviska NBS prezentovaného žalovaným, žalobca s ním nesúhlasil, považoval ho v tomto prípade za právne nezáväznú a neaplikovateľnú, pretože NBS uplatňuje v konaniach tzv. vertikálny vzťah, no v súdnom konaní sa jedná výlučne o vzťah horizontálny. Navyiac v stanovisku NBS bolo tiež uvedené, že v konečnom dôsledku je posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov výlučne vecou súdu a bola tam tiež zmienka o nesprávnej transpozícii Smernice. Napokon žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, žiadal ho potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

13. V ďalších podaniach v odvolacom konaní zopakovali strany sporu svoje predchádzajúce argumenty a neuviedli také nové argumenty, ktoré by boli významné pre rozhodnutie o odvolaní.

14. Odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 378 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP.

15. V prvom rade sa odvolací nestotožňuje s námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dosahujúceho takej intenzity, pre ktorú by bolo nevyhnutné napadnuté rozhodnutie zrušiť, a to aj vzhľadom na povinnosť ustanovenú v ust. § 387 ods. 3 CSP.

16. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy medzi stranami sporu, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

17. Súd prvej inštancie sa pri použití citovaného ustanovenia stotožnil s názorom žalobcu, že tam uvedená obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je splnená iba v prípade, pokiaľ je splátka spotrebiteľského úveru v zmluve rozpisaná na jej jednotlivé zložky, a to na časť pripadajúcu na istinu, časť pripadajúcu na úrok a časť pripadajúcu na iné poplatky. Odvolací súd nepovažuje tento záver za správny. Bez ohľadu na výklad citovaného ustanovenia v nadväznosti na komunitárne právo, ktorý inak odvolací súd považuje za správne podaný zo strany žalovaného, možno bez potreby presahu do komunitárneho práva dospieť k správne výkladu elementárnym výkladovým pravidlom spotrebiteľského práva, a to prospechom spotrebiteľa. Na toto pravidlo paradoxne odkazuje aj sám žalobca, avšak jeho použitie v danom prípade žiaľ bližšie nešpecifikuje. Vzhľadom na právne zastúpenie žalobcu odvolací súd nepredpokladá, že žalobca mal na mysli prospech spotrebiteľa spočívajúci v nulovom náklade na dočasné poskytnutie peňazí, ktorý názor sa sporadicky vyskytuje pri nepochopení účelu zmluvného spotrebiteľského práva. Týmto účelom totiž nie je bezplatná dostupnosť tovarov či služieb, ale v prvom rade korektnosť zmluvných vzťahov založená zásadnou mierou na zrozumiteľnosti zmluvy pre spotrebiteľa.

18. Vo všeobecnosti je potrebné pri výklade akéhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy vychádzať zo zásady, že formulácia spotrebiteľskej zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť bez

ťažkostí, efektívne a s istotou identifikovať podmienky zmluvy. Zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa možno považovať za jeden zo základných pilierov spotrebiteľského práva. Uvádzanie stanovených náležitostí do spotrebiteľských zmlúv, v posudzovanej oblasti do zmlúv o spotrebiteľských úveroch, nie je samoučelný formalizmus. Cieľom tejto právnej úpravy je okrem iného práve čo možno najzrozumiteľnejšie oboznámenie spotrebiteľa s obsahom zmluvy. Nejde o formálne splnenie povinnosti uvedením jedinej prípustnej formy stanoveného údaj, ako sa snaží argumentovať žalobca, ale práve o spôsobilosť použitej formulácie komunikovať spotrebiteľovi zrozumiteľným spôsobom zákonom stanovený obsah zmluvy.

19. Aj podľa odvolacieho súdu pripúšťa formulácia citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch gramatický výklad, podľa ktorého by každá splátka úveru mala byť rozpísaná na časti pripadajúce na istinu, úrok a poplatky. Takýto výklad však neobstojí pri zohľadnení vyššie uvedeného účelu právnej úpravy zmluvného spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, a tým ani pri posúdení kritériom prospechu spotrebiteľa, na ktoré sa opakovane odvoláva žalobca. Pokiaľ by totiž bolo povinnosťou uvádzať jednotlivé zložky splátky úveru tak ako to tvrdí žalobca, nemožno súčasne z dotknutej právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch dovodiť povinnosť uvádzať celkovú výšku splátky. Vychádzajúc z argumentácie žalobcu by potom ako zákonu zodpovedajúce obstálo uvedenie všetkých zložiek splátky úveru avšak bez uvedenia jej celkovej výšky (napr. mesačnej). Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úveru jednou sumou oproti vyjadreniu uvedenému dvoma, resp. viacerými sumami svedčí jednoznačne v prospech jednoduchšieho spôsobu jedným údajom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ pre zistenie celkovej výšky každej splátky odkázaný na matematickú operáciu súčtu jej jednotlivých zložiek. Odvolací súd má za to, že priemerný spotrebiteľ by bol takejto matematickej operácie schopný, ale v prospech zrozumiteľnosti zmluvy, teda v prospech spotrebiteľa je jednoznačne skôr uvedenie splátky jej celkovou sumou, než jej uvedenie iba výškami jednotlivých zložiek splátky. Výpočet celkovej výšky splátky by bol dokonca o niečo komplikovanejší pri nerovnomernej amortizácii úveru. Pri každom intervale splátky by sa jednalo o matematickú operáciu s inými vstupmi, pretože postupom splátok by dochádzalo k zmene výšky zložky istiny na úkor výšky úroku (spravidla k postupnému nárastu splátky na istinu a poklesu splátky na úrok). Uvedený aspekt by bolo možné opomenúť v prípade, že by napriek nerovnomernej amortizácii úveru bola celková výška splátky nemenná. Pretože by však úverová zmluva celkovú výšku splátky obsahovať nemusela, dospel by spotrebiteľ v takom prípade k zisteniu o konštantnej výške celkovej splátky beztak v zásade iba súčtom jednotlivých zložiek splátky pre každú jednotlivú splatnosť (napr. mesiac). Sotva však mienil zákonodarca dosiahnuť dotknutou právnou úpravou takto „zrozumiteľné“ úverové zmluvy, teda zmluvy preplnené číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich vypočítal celkovú výšku jednotlivéj splátky úveru.

20. Podľa odvolacieho súdu preto z hľadiska kritéria zrozumiteľnosti spotrebiteľskej zmluvy, a tým aj z hľadiska prospechu spotrebiteľa neobstojí výklad citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch prijatý súdom prvej inštancie a prezentovaný žalobcom, teda taký, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku jednotlivých zložiek splátky a uvedenie iba jej celkovej výšky je nedostatočné. Naopak, nie práve vhodne zvolenú formuláciu citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je, a vždy bolo potrebné vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne uvedená aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie uvedením len niektorej zložky navodzovať dojem nízkej splátky úveru. Prípustnosť vyjadrenia splátky úveru iba celkovou výškovou splátky nie je výklad contra legem, ako sa snaží presvedčiť žalobca, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou.

21. Vzhľadom na to, že náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovená § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu neabsentovala z dôvodov vyššie uvedených, bolo odvolanie žalovaného dôvodné. Pretože bol súčasne správny záver súdu prvej inštancie o správnosti RPMN, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a naň odkazuje, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

22. Vzhľadom na odvolacie dôvody uplatnené žalovaným sa odvolací súd nemohol vecne zaoberať danosťou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pretože žalovaný v odvolaní jeho absenciu nenamietal. Nad rámec dôvodov tohto rozhodnutia sa však odvolací súd nemôže nezmieniť,

že nedostatok naliehavého právneho záujmu (§ 137 písm. c) CSP) na požadovanom určení je zjavný, a to vo všetkých žalovaných výrokoch. K otázke určenia zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov odkazuje odvolací súd na plne použiteľné rozhodnutie NS SR Cdo/251/2015 zo dňa 16. marca 2016. Ostatné výroky o určení, čo žalobca povinný je a čo povinný nie je, sú akýmsi pokusom o sklbenie žaloby o určenie a žaloby o plnenie. Odhliadnuc od tohto „novotvaru“ neslúži ani jeden z požadovaných výrokov praktickému životu, pretože všetky tu nastolené otázky by vyriešila s praktickým dopadom žaloba o plnenie. Takou by mohol tvrdenú neistotu vyriešiť aj úverový dlžník, pretože sa môže v prípade úveru, o ktorom sa domnieva, že je bezúročný a bez poplatkov, domáhať vrátenia plnenia zaplateného nad istinu. To v zásade po prvom zaplatení plnenia na odplatu úveru. Ako však bolo uvedené na začiatku tohto odseku, otázka naliehavého právneho záujmu ostala bez vplyvu na rozhodnutie odvolacieho súdu.

23. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozhodnutia bol v odvolacom konaní žalovaný plne úspešný, preto mu v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP patrí voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).